

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **L. P., s. r. o., IČO X**
sídlem H. t. 2802/16a, X Š.
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Blaškem, LL. M.
sídlem Olbrachtova 1334/27, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č. j. 58742/2023-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále „CÚ“) rozhodnutím ze dne 23. 6. 2023, č. j. 85974/2023-580000-12 uznal žalobkyni vinnou spácháním 4 přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „ZoHH“), ve znění účinném do 31. 12. 2019, a dále 4 přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) téhož zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Těchto přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že ve vymezených obdobích provozovala bez povolení hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 písm. e) ZoHH ve čtyřech různých provozovnách (B. S. B. a B. D. v Š., a dále E. P. a B. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

v Z.), a to prostřednictvím technických herních zařízení (dále „THZ“) typu Explorer, Expressio, Futura a Voyager, čímž vždy porušila zákaz stanovený v § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH. CÚ uložil žalobkyni za uvedené přestupky úhrnnou pokutu ve výši 1 400 000 Kč, a dále rozhodl o zabrání výše uvedených THZ, jejichž vlastníkem je neznámá osoba, včetně 6 přístupových klíčů a finanční hotovosti ve výši 3 600 Kč.

2. Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí CÚ potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Soud v žalobě identifikoval tyto žalobní body:

- a) Žalovaný nemohl vycházet z výpovědi celníků provádějících kontrolu, protože se jednalo o jeho zaměstnance, kteří jsou vůči němu v závislém vztahu.
- b) Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že nevedení přijetí sázek a výplaty výher v účetní evidenci žalobkyně není důkazem o tom, že žalobkyně neprovozovala hazardní hru.
- c) Videozáznamy z jednotlivých kontrol jsou nepoužitelnými důkazy, neboť neobsahují informace jejich pořizovatelů o tom, kdo se provádění kontroly účastní, a jaký je její předmět a účel. Odkaz žalovaného na přítomnost jednatele obviněné při kontrolách, z nichž byly videozáznamy pořízeny, je v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování.
- d) V průběhu kontrol provedl CÚ nezákonnou prohlídku jiných prostor, kterou k námitce žalobkyně žalovaný absurdně omluvil jen omylem na straně úředních osob.
- e) Žalovaný porušil zásadu presumpce neviny, neboť označil žalobkyni za provozovatele hazardní hry, aniž měl zcela vyjasněnou otázku, jak docházelo k vyplácení výher. Závěr žalovaného, že vztah žalobce sahal za rámec prostého nájmu, je v rozporu s jasným vymezením vzájemných práv a povinností smluvních stran ve smlouvě. V případě daného smluvního vztahu šlo jen o zamezení ohrožení postavení jiného podnikatele v důsledku narušení jeho obchodního tajemství. Závěr žalovaného, že smluvní uspořádání svědčí o tom, že měla mít žalobkyně zisk z THZ v pevně stanovené výši 5 000 Kč měsíčně v každé ze čtyř provozoven, nebyl ničím podložen a opírá se o kategorie jako „zisk“ či „příjem“, které není žalovaný s to správně definovat, kvantifikovat ani podložit. Smlouva mezi žalobkyní a C. C. M., s.r.o. nestanoví, že výše nájmu odpovídá procentu z tržeb docílených nájemcem, tudíž nájem neměl ze strany žalobkyně aktivní prvky, nešlo o společné podnikání, nýbrž jen o poskytnutí práva umístit THZ v dohodnutém prostoru. Žalovaný nijak neprokázal, že nebýt provozu THZ, ztratila by žalobkyně svou zákaznickou základnu. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co konkrétně měla zaměstnankyně žalobkyně činit, aby bylo možné dovodit, že zaměstnanci žalobkyně poskytovali součinnost při provozu THZ a touto činností naplňovaly znaky hazardní hry. Naopak sám žalovaný konstatoval výrazné pochybnosti ohledně způsobu poskytování součinnosti ze strany žalobkyně. Tvzení žalovaného, že bylo logické očekávat, že se ke kontrole provozování her prostřednictvím THZ dostaví do provozovny nájemce, jenž měl hráčům poskytovat součinnost, logiku postrádá, neboť žalovaný označil za vlastníka zařízení neznámou osobu. Nadto k prokázání odpovědnosti za přestupek zásady formální logiky nestačí. Byla-li hráčům poskytována součinnost, probíhala mimo sféru vlivu žalobkyně, jelikož hrací přístroje jsou prostřednictvím vzdáleného přístupu spojeny s centrálním serverem vlastníka těchto přístrojů a žalobkyně

jakožto nájemce nemá možnost vztah mezi hráčem a vlastníkem zařízení jakkoli ovlivnit. Žalobkyně nemůže s THZ jakkoli manipulovat, změnit konfiguraci či nastavení přístroje a už vůbec ne hru „vynulovat“ (ostatně tento pojem žalovaný ani nevysvětlil).

- f) Žalovaný ztotožnil „běžného hráče“ s celníkem, ačkoli ten není běžným hráčem, jelikož dle tvrzení žalovaného dokáže poznat, že posuzované THZ pracuje na principu náhody. Schopnosti celníka provést hodnocení hardware či software jsou však naprosto mizivé.
 - g) Žalovaný neprokázal, že některá ze zajištěných THZ při provozu fungovala na principu náhody. Nelze se spokojit s konstatováním žalovaného, že tomu tak pravděpodobně může být, nýbrž je třeba předložit znalecký posudek jako objektivní důkaz.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a zopakoval argumentaci v něm uvedenou. Žalobkyně podle něj nebere v potaz komplexní posouzení žalovaného, nýbrž napadá pouze dílčí argumentaci, aniž by důkazní prostředky hodnotila v jejich vzájemné souvislosti.
5. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně poukázala na absenci snahy CÚ zjistit skutečného vlastníka předmětných THZ, a dále zdůraznila, že s ohledem na zabavení klíčů neměla možnost provést jejich kontrolu a opatřit znalecký posudek k prokázání, že tato nefungovala na principu náhody. Rovněž podle ní CÚ nevyžádal pracovní smlouvy zaměstnanců a nerefletoval předložené dohody o provedení práce uzavřené mezi personálem provozoven a třetí osobou za účelem obsluhy předmětných THZ.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Předně považuje krajský soud za nezbytné konstatovat, že žalobkyně koncipovala žalobu poměrně nepřehledně. Jakkoli ji formálně rozčlenila do kapitol, tyto kapitoly neobsahovaly ohraničené myšlenkové celky, které by bylo možné považovat za jednoznačně vyjádřené žalobní body, nýbrž šlo vždy o směs zcela obecných pojmenování typových nezákonností a vad řízení, jichž se měly správní orgány obou stupňů dopustit, jako „řádné nezjištění skutkového stavu“, „nesprávné právní posouzení skutků“, „překročení mezí správního uvážení“, „rozhodnutí v rozporu s právní úpravou a ustálenou judikaturou“, „absence opory rozhodnutí v provedeném dokazování“, „neuvedení podkladů rozhodnutí v jeho výroku“, „spekulativnost závěrů“, „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nedostatek důvodů“, „nevypořádání odvolacích námitek“, „vyžadování prokazování skutečností nad rámec zákona“ (viz např. body 2.3, 3.1, 5.3 či 10.1 žaloby), dále o citaci jednotlivých pasáží napadeného rozhodnutí, k nimž žalobkyně připojila své hodnotící komentáře, a dále o více či méně konkrétní výtky vůči postupu správních orgánů a vůči jejich skutkovým a právním závěrům.
8. Pouze posledně uvedené však mohl soud považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. konkrétní (ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobkyně považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně byla podle uvedeného ustanovení povinna popsat, jakých konkrétních

nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Tuto povinnost však nesplnila, neboť výčet typových nesprávností, či strohé hodnocení citovaných pasáží napadeného rozhodnutí výrazy jako „nelogické“, „nesprávné“ či „nepřijatelné“, nelze za řádné žalobní body považovat. Nevyvrací-li žalobkyně konkrétními argumenty úvahy žalovaného, ale pouze je označuje za nesprávné, nemůže soud za žalobkyni domýšlet její právní argumentaci, ani dohledávat tvrzení, která uváděla v podáních ve správním řízení, ve snaze dedukovat, co vlastně mohla chtít namítat, neboť by přestal by být nestranným rozhodcem sporu, ale stal by se advokátem jedné ze stran (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 91/2024-37, bod 21 a v něm citovanou judikaturu).

9. K obecným výtkám žalobkyně tak krajský soud pouze stručně uvádí, že výrokové části rozhodnutí správních orgánů sice postrádají uvedení podkladů, z nichž správní orgány vycházely, avšak zcela důvodně, neboť uvedení podkladů, ze kterých správní orgány vycházely, je podle § 68 odst. 3 správního řádu obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí, nikoli jeho výroku, což obě rozhodnutí naplňují. Dále dle zjištění soudu obsahuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného shrnutí zjištěného skutkového stavu, právní úpravy na věc dopadající, výčet odvolacích námitek a jejich vypořádání, vše přehledně rozčleněno a strukturováno. Žalobkyně neoznačila žádnou konkrétní odvolací námitku, kterou měl žalovaný opomenout. Tvrzením, že žalovaný nevypořádal odvolací námítky, nýbrž pouze zopakoval závěry CÚ bez odkazu na konkrétní důkazy, se soud pro absenci specifikace, o které odvolací námítky se mělo jednat, nemohl zabývat. Stejně tak tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s tím, že některé informace zjištěné CÚ postrádají smysl a racionální základ, postrádá jakýkoli konkrétní skutkový obsah. Soud proto jen obecně uvádí, že se dle jeho zjištění žalovaný podstatou všech odvolacích námitek vypořádal, a tudíž napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ostatně chybějící odůvodnění by žalobkyni bránilo s ním nesouhlasit, k čemuž však nedošlo, o čemž svědčí polemika žalobkyně s jednotlivými dílčími závěry žalovaného. K překročení mezí správního uvážení, které žalobkyně bez dalšího zmínila, v posuzované věci nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť tento institut nebyl ve věci vůbec aplikován. K tvrzení žalobkyně, že po ní byly požadovány skutečnosti, které po ní nelze požadovat, se soud není s to nijak vyjádřit, neboť žalobkyně tyto neoprávněně vyžadované skutečnosti nekonkretizovala.

Nepoužitelnost výpovědi celníků

10. Námitku nepoužitelnosti výpovědi celníků (Bc. M. K. a V. J.) jako svědků z důvodu, že jsou tito zaměstnanci CÚ, který o přestupku rozhodoval, uplatnila žalobkyně již v odvolání a žalovaný na ni reagoval v odst. 64 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v této souvislosti argumentovala nepřiléhavou judikaturou (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2014/07 a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 347/2012), neboť tato pouze zapovídá použití svědeckví policistů o tom, co jim na místě činu sdělil obviněný. Žalovaný uvedl, že s předmětným názorem bez výhrad souhlasí, nicméně v projednávané věci se celníci vyjadřovali k okolnostem jimi prováděných kontrolních nákupů a nikoli k tomu, co jim měla sdělit žalobkyně či její zaměstnanci, přičemž z žádného ze zmiňovaných rozhodnutí

nevyplývá, že by byl celník provádějící kontrolu a priori vyloučen z možnosti být vyslechnut v řízení o přestupku. Dále žalovaný uvedl, že výpovědi celníků potvrzují též záznamy o provedených kontrolních nákupech a samotné videozáznamy z jejich průběhu, jakož i výpověď svědkyně L. R., což byly důkazy klíčové.

11. V žalobě (viz její body 4.1 a 4.2) pak žalobkyně vůbec nezpochybnila skutečnosti, které uvedení celníci vypověděli, nezpochybnila ani tvrzení žalovaného, že se nejednalo o jediné důkazy, z nichž správní orgány učinily závěr o tom, že žalobkyni bylo možné označit za provozovatele hazardních her, dokonce ani nenamítla, že by žalovaný dovodil z judikatury nesprávné závěry, nýbrž se omezila jen na konstatování, že postup žalovaného „nelze akceptovat“, že jde o postup „zcela nepřijatelný“ a že svědčí o neznalosti procesních postupů při provádění kontroly. Takto formulovaný žalobní bod však není dostatečně individualizovaným tvrzením o nezákonnosti postupu žalovaného. Krajský soud naopak uvádí, že vypořádání žalovaného s předmětnou odvolací námitkou považuje za zcela dostatečné, přesvědčivé a věcně správné. Ani krajskému soudu není znám právní předpis, či závěry judikatury soudů zakazující vyslechnout jako svědka zaměstnance správního orgánu, který prováděl kontrolu, při níž byly zjištěny skutečnosti, v nichž tentýž správní orgán shledal naplnění skutkové podstaty přestupku. Správní orgán je toliko povinen v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů hodnotit takové svědky i jejich výpovědi z pohledu jejich věrohodnosti a relevance ve vztahu ke zjišťovanému skutkovému stavu a taktéž je hodnotit v souvislosti s dalšími provedenými důkazy. Právě to žalovaný však žalovaný učinil, a tudíž je námitka nedůvodná.

Nevedení sázek a výher v účetnictví žalobkyně

12. K žalobnímu bodu b) krajský soud jen stručně uvádí, že jej považuje za zcela lichý. CÚ ani žalovaný podle krajského soudu nepochybily, pokud si nevyžádaly účetnictví žalobkyně a nezjišťovaly z něj, zda vedla přijetí sázek a výplatu výher v účetní evidenci, neboť z případného nevedení si příslušné evidence nelze v žádném případě dovodit, že se daný subjekt neúčastnil provozování hazardní hry.

Nepoužitelnost videozáznamů z kontrol

13. K námitce nepoužitelnosti videozáznamů z důvodu absence jasné identifikace osob provádějících kontrolu a předmětu a účelu kontroly, krajský soud uvádí, že součástí správního spisu jsou záznamy či interní sdělení o průběhu jednotlivých kontrol či kontrolních nákupech (viz ze dne 22. 8. 2019, č. j. 81906-6/2019-580000-61, ze dne 4. 9. 2019, č. j. 86728/2019-580000-61 a č. j. 86743/2019-580000-61, ze dne 30. 9. 2019, č. j. 93644/2019-580000-61 a č. j. 93643/2019-580000-61, ze dne 3. 10. 2019, č. j. 94940-7/2019-580000-61, ze dne 4. 10. 2019, č. j. 94967-7/2019-580000-61, ze dne 21. 2. 2020, č. j. 18840-7/2020-580000-61, ze dne 25. 2. 2020, č. j. 18833-7/2020-580000-61, ze dne 3. 3. 2020, č. j. 22265/2020-580000-61, ze dne 6. 3. 2020, č. j. 22329-8/2020-580000-61 a č. j. 22265-7/2020-580000-61 a ze dne 13. 3. 2020, č. j. 22329-12/2020-580000-61), a dále protokoly o kontrole (viz ze dne 22. 11. 2019, č. j. 81906-13/2019-580000-61, ze dne 16. 10. 2019, č. j. 86931-12/2019-580000-61, ze dne 9. 12. 2019, č. j. 94967-12/2019-580000-61 a č. j. 94940-12/2019-580000-61, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 22329-15/2020-580000-61, č. j. 1833-11/2020-580000-61 a č. j. 22265-16/2020-580000-61 a ze dne 22. 5. 2020, č. j. 18840-10/2020-580000-61), ze kterých vyplývá, kdo kontrolu prováděl a na základě jakého pověření, příp. rozkazu, kde kontrola probíhala, co bylo předmětem kontroly a co bylo v rámci kontroly zjištěno.

14. Ostatně i tuto skutečnost, byť bez výčtu konkrétních písemností, uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to v odst. 110 až 112, na něž žalovaná v žalobě nijak nereagovala.
15. Námitka rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování, kterou žalobkyně v této souvislosti uvedla v bodě 7.3 žaloby, nebyla pro krajský soud srozumitelná a není mu zřejmé, jak odkaz žalovaného na přítomnost jednatele žalobkyně při kontrolách koliduje s uvedenou zásadou. Žalobní bod c) je tudíž také nedůvodný.

Nezákonná prohlídka jiných prostor

16. Tvzení žalobkyně, že se CÚ dopustil nezákonné prohlídky jiných prostor, podle krajského soudu především postrádá jakékoliv konkrétní tvrzení o tom, jak touto tvrzenou vadou měla být ovlivněna zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány nerozporovaly (viz rozhodnutí CÚ str. 52-54 a rozhodnutí žalovaného str. 25-26), že u kontroly dne 12. 3. 2020 celníci byli zavedeni za přítomnosti jednatele žalobkyně, p. Körnera, do sklepa, kanceláře, místnosti s pivními sudy a na chodbu do 1. patra. Současně však zdůraznily, že prohlídka těchto prostor neproběhla a ani nebyly z těchto prostor zajištěny žádné důkazy, z nichž by správní orgány při rozhodování vycházely. Jelikož žalobkyně uvedené nijak nerozporuje, jedná se o námitku zcela lichou. V podrobnostech pak soud odkazuje na podrobné vypořádání žalovaného v odst. 102 až 107 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

Nesprávný závěr, že byla žalobkyně provozovatelkou hazardní hry

17. Za klíčový žalobní bod považuje krajský soud nesouhlas žalobkyně se závěrem žalovaného, že provozovala předmětná THZ. Krajský soud však souhlasí s žalovaným (viz bod 42 vyjádření k žalobě), že žalobkyně se ve většině obsahu žaloby omezuje na vyjádření prostého nesouhlasu se závěry žalovaného a na zopakování svého odvolání, aniž by přiléhavě reagovala na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal velmi podrobně a dle krajského soudu zcela věcně správně v odst. 54 až 90 napadeného rozhodnutí, na něž soud v podrobnostech odkazuje.
18. Krajský soud nepovažuje za účelné celou argumentaci žalovaného k této otázce zopakovat, a tudíž jen shrnuje klíčová zjištění a závěry.
19. Ze smluv uzavřených mezi žalobcem a společností C. C. M., s.r.o. ze dne 1. 5. 2019 vyplynulo, že žalobkyně podnájala část prostoru svých provozoven předmětné společnosti za účelem provozování herních zábavních zařízení, a to za nájemné ve výši 5000 Kč měsíčně a zálohy na služby spojené s předmětem nájmu ve výši 1000 Kč. Společnost C. C. M., s.r.o. se přitom také přihlásila k vlastnictví všech zadržených zařízení typu Explorer a finanční hotovosti z nich následně vyňaté. Vlastnictví ostatních zařízení odmítla. Dle tvrzení žalobce všechna zadržená THZ do provozoven žalobce umístila právě společnost C. C. M., s.r.o., což dokládala předmětnou smlouvou.
20. Z výsledku svědkyně R. vyplynulo, že v provozovně E. P. pracovala jak v období, kdy zde byla umístěna zadržená THZ, tak i dříve, přičemž uvedla, že běžně THZ vyplácela a nulovala, čímž připravovala zařízení pro dalšího hráče. Uvedenou praxi potvrdil i videozáznam z kontroly v provozovně E. P. ze dne 3. 10. 2019, z něž je zřejmé, že po vstupu do provozovny E. P., kde se nacházela později zadržená THZ, hrála na prvním zařízení zleva typu Explorer neznámá žena. Celníci ji požádali, aby hru ukončila, což učinila s tím, že na displeji v kolonce vklad zůstala částka 820 Kč. Z videozáznamu z kontroly je následně patrné, že obsluha provozovny, právě uvedená svědkyně R., jde se stejnou ženou k tomuto zařízení, do něhož zcela rutinně a bez jakéhokoliv zaváhání z boku přiloží blíže nerozpoznanou věc,

následně na monitoru THZ něco prostřednictvím tlačítek na zařízení napíše, přičemž tím dojde k vynulování částky 820 Kč v kolonce „vklad“, která se změní na částku 0. Následně se vrátí k baru, odkud ženě předá jednu minci (podle barvy a tvaru zřejmě dvacetikorunu) a z černé peněženky uložené v prostorách baru vytáhne 3 bankovky (podle barev zřejmě bankovky v hodnotě 500, 200 a 100), které též předá ženě.

21. Z videozáznamu z úkonu předcházejících kontrole v provozovně B. ze dne 20. 2. 2020 je také patrné, že celník, který požádal servírku, později ztotožněnou jako p. L. K., o výplatu výhry na zařízení Explorer, tato bez jakéhokoliv zaváhání a zcela rutinně jeho žádosti vyhověla, přičemž postupovala obdobným způsobem jako svědkyně R.
22. Z videozáznamu z úkonů předcházejících kontrole v provozovně D. v porovnání s fotografií z výpisu z Centrálního registru subjektů a seznamem zaměstnanců žalobkyně je zřejmé, že obsluha je zaměstnankyní žalobce, L. R., přičemž to byl právě ona, kdo zcela rutinně a bez jakéhokoliv zaváhání vyplatila hráči/celníkovi výhru na THZ typu Explorer.
23. Následně žalovaný uzavřel, že jelikož ve všech provozovnách poskytovali hráčům součinnost přinejmenším vyplácením výher právě zaměstnanci žalobkyně, nebyla zde důvodná pochybnost, že v případě provozovny B. S. tomu bylo jinak, neboť i zde celníkům poskytovali součinnost při kontrole zaměstnanci žalobkyně (V. K., T. M. a M. Š.). Uvedené osoby přítomné kontrole celníky na jinou osobu v této souvislosti neodkázaly a v souvislosti s kontrolou kontaktovaly jednatele žalobkyně a nikoho jiného, jak by to odpovídalo standardnímu nájemnímu či podnájemnímu vztahu. Nikdo jiný se také do provozovny za celou dobu trvání kontroly nedostavil, a to dokonce ani poté, co celníci provedli zadržení THZ a následně jejich odnětí, kdy je fyzicky z provozovny odváželi. K většině THZ se ani následně po celou dobu trvání přestupkového řízení nikdo nepřihlásil. Proti zadržení a odnětí THZ brojila také pouze žalobkyně. Kromě toho také v případě provozovny B. S. reagovala na žádost celníka o výplatu výhry osoba, která se stejně jako zaměstnankyně žalobkyně pohybovala v prostorách baru, přičemž provozovatelem hostinské činnosti v této provozovně byla nepochybně žalobkyně. Zaměstnanci žalobkyně tak poskytovali součinnost jak hráčům na THZ, tak celnímu úřadu v průběhu kontroly. Praxi, kdy výhry vyplácely jednotlivé obsluhy provozoven (a nikdo jiný) potvrdili také vyslechnutí celníci.
24. S ohledem na veškerá zjištění v projednávané věci tak orgány celní správy dospěly k závěru, že v daném případě bylo prokázáno, že THZ nebyla v provozovnách žalobkyně pouze umístěna/skladována, ale že byla zapnutá, funkční a zjevně používaná ke hře i před uskutečněním kontrolních nákupů celním úřadem. Žalobkyně podle nich vlastní aktivní činností nezbytnou pro řádný provoz THZ, z níž mu plynul příjem, fakticky prováděl činnosti, které má na mysli § 5 ZoHH. Z rozložení práv a povinností mezi dotčenými subjekty vyplynulo, že účelem vzájemných vztahů mezi subjekty nebylo pouhé přenechání části nebytových prostor k užívání, ale de facto dohoda na provozování THZ v provozovně personálně vybavené žalobkyní za účelem zisku generovaného touto činností, neboť bez něj by žalobkyně jednak mohla přijít o část zákaznické základny vzhledem k tomu, že všechny provozovny po řadu let sloužily jako herny a jednak, a to zejména, by jinak přišel o víceméně jistý a poměrně vysoký měsíční příjem. Mimo to by bez aktivní činnosti žalobkyně nebyl provoz THZ vůbec možný. Nájem běžně chápáný jako převážně pasivní činnost, byl tak vlastně prostředek k dosažení tohoto cíle, nikoli cíl samotný. Jinými slovy, výše uvedené uspořádání vztahů svědčí podle orgánů celní správy tomu, že obsah smluv i jejich faktického plnění sahal daleko za rámec prostého nájmu (tedy přenechání oprávnění užívat určitý prostor za úplatu na sjednanou dobu nájemci). Žalobkyně totiž vedle samotného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

zpřístupnění prostoru k umístění THZ současně aktivně uskutečňovala další plnění s nájmem se obvykle nespojující. Provoz THZ tak byl přímo závislý na žalobkyní ovládaném provozu samotných provozoven. S ohledem na skutečnost, že v daném případě neexistuje legální provozovatel hazardní hry ve vztahu k umístěným THZ, je nutné vycházet ze skutečného stavu, jak byl v řízení zjištěn a považovat tak za osobu provozující hazardní hry toho, kdo fakticky skutečně vykonává činnosti popsané demonstrativně v § 5 ZoHH a je bez významu, jaké smlouvy má taková osoba (formálně) uzavřeny. Tento názor ostatně formuloval i Krajský soud v Plzni v rozsudku ve věci sp. zn. 57 Af 23/2016.

25. S ohledem na vše výše uvedené dospěly orgány celní správy k závěru, že v projednávané věci bylo prokázáno, že bez aktivní činnosti žalobkyně by provoz THZ v jeho provozovnách nebyl vůbec možný. Žalobkyně přinejmenším prostřednictvím svých zaměstnanců ve všech ve výroku uvedených provozovnách: 1. vyplácela výhry, což je činnost výslovně uvedená v demonstrativním výčtu činností spadajících do rámce provozování hazardní hry dle § 5 ZoHH, 2. připravovala vynulování THZ tato zařízení pro další hráče, 3. zpřístupňovala hráčům THZ v rámci otevírací doby jednotlivých provozoven. Podpůrně pak o provozování hazardních her svědčí i připravené formuláře zadržené při kontrole v provozovně D. To vše spadá za daných okolností do „činností organizačního charakteru souvisejících se zajištěním vlastního provozu hazardní hry“ obecně uvedených ve výčtu činností dle § 5 ZoHH.
26. Veškeré tyto shrnuté úvahy považuje krajský soud za zcela logické a podložené konkrétními zjištěními z obsahu správního spisu.
27. Orgány celní správy dospěly ke zcela správnému závěru, že výše popsané jednání žalobkyně naplňuje definici provozování hazardní hry ve smyslu § 5 ZoHH, přičemž správně také podotkly, že odpovědnosti za přestupky nezbavuje žalobce okolnost, že THZ provozoval společně či ve spolupráci s dalšími subjekty, které v organizaci provozu THZ mohly hrát i dominantní roli (přinejmenším zřejmě společnost C. C. M., s.r.o.), neboť by tak mohl existovat nekonečný řetězec smluv přenášejících odpovědnost za provozování nelegálního hazardu. Rovněž pak žalovaný zcela správně poukázal na skutečnost, že žalobkyně skutečně dosahovala zisku, o čemž svědčí smlouvy o podnájmu, přičemž nesjednání „nájemného“ procentuálně ze zisku z provozu THZ, ale pevnou částkou, není naplnění definice provozování hazardní hry na překážku. Správná je též úvaha žalovaného, že není rozhodné, že vklad hráče do zařízení není činěn ve prospěch žalobkyně, neboť účelem vkladu žádného hráče není rozmnožit majetek žalobce či kohokoliv jiného, ale majetek svůj, tj. že kdo (a i zda) má nakonec prospěch z přímo vložených finančních prostředků, není pro odpovědnost za provozování hazardní hry rozhodné.
28. Konečně krajský soud uvádí, že žalovaný podpořil své závěry též odkazy na přílehlavou judikaturu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38) a správně též konstatoval, že skutečnost, že jsou hrací přístroje prostřednictvím vzdáleného přístupu spojeny s centrálním serverem, do nějž žalobkyně nemá možnost zasahovat, ji nijak nezbavuje odpovědnosti za jí fakticky prováděné činnosti při provozování hazardní hry, neboť případná delikttní odpovědnost jiného subjektu přitom není předmětem napadeného rozhodnutí, a tedy ani probíhajícího soudního přezkumu.
29. Lze tak ve shodě s žalovaným uzavřít, že žalobkyně poskytovala součinnost subjektu, který do jednotlivých provozoven THZ umístil, a to konkrétně obsluhovou THZ, vyplácením výher a zpřístupňováním THZ hráčům v době otevírací doby jednotlivých provozoven, a proto je třeba žalobkyni považovat za faktického provozovatele hazardní hry naplňujícího

znaky skutkové podstaty § 123 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 a § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH, bez jejíž aktivní činnosti by k provozování THZ nemohlo dojít, neboť ve svých provozovnách provoz THZ zajišťovala.

30. Žalovaný správně uzavřel, že obsah nájemní smlouvy i jejího faktického plnění sahal daleko za rámec prostého nájmu, který je běžně chápán jako převážně pasivní činnost a který byl v posuzovaném případě vlastně jen prostředkem k dosažení cíle v podobě zisku z hazardních her, nikoli cílem samotným. Taktéž souhlasí krajský soud se závěrem CÚ, že provoz předmětných THZ byl přímo závislý na žalobkyni, jelikož bez její aktivní činnosti by provoz předmětných THZ nebyl vůbec možný, neboť tato prostřednictvím svých zaměstnanců vyplácela výhry, tj. realizovala činnost výslovně uvedenou v demonstrativním výčtu činností spadajících pod pojem „provozování hazardní hry“ podle výše citovaného § 5 ZoHH, a nulovala počítadla, což vše spadá do „činností organizačního charakteru souvisejících se zajištěním vlastního provozu hazardní hry“ ve smyslu § 5 ZoHH, přičemž všechny tyto činnosti dělala žalobkyně v rámci svého podnikání, tj. za účelem dosažení zisku, který byl pro ni představován pravidelným nájemným ve výši 20 000 Kč. Skutečnost, že CÚ nezjistil, jaké konkrétní údaje byly ze strany zaměstnankyň do THZ zadány, aby došlo k vynulování těchto zařízení není podstatná, neboť postačí, že byla žalobkyní prostřednictvím jejich zaměstnanců vyvinuta aktivní činnost, na základě které došlo k vynulování THZ, čímž THZ byly připraveny pro dalšího hráče. Žalobkyně v žalobě uvedla, že pojem „vynulování“ nebyl ze strany žalovaného vysvětlen. Z obou rozhodnutí však vyplývá, že pojem vynulování je spojený s výhrou na THZ. K vynulování THZ docházelo v případě, kdy hráč vyhrál určitou sumu peněz, a aby následně mohlo dojít k zahájení nové hry, bylo nutno výherní částku vynulovat, tj. ze samotného slova vyplývající, snížit na hodnotu 0 Kč (viz str. 16 rozhodnutí žalovaného, str. 25 rozhodnutí CÚ). Žalobkyně ostatně tento pojem správně užívá, jak v odvolání, tak i v žalobě, přičemž není sporu o tom, co se vynulováním rozumí. Žalobkyně pojem „vynulování“ žádným způsobem nezpochybňuje.

Běžný hráč a prvek náhody

31. Žalobkyně dále nepovažuje za správné, že žalovaný personifikoval osobu „běžného hráče“ do role celníka. Krajský soud však poukazuje na fakt, že žalobkyně na jednu stranu tvrdí, že celník není „běžným hráčem“, jelikož dokáže bez nejmenších pochybností poznat, že posuzované THZ pracuje na principu náhody, na druhou stranu však uvedla, že schopnosti celníka provést hodnocení hardware či software jsou mizivé. Takovéto tvrzení si však vzájemně odporují. CÚ ve svém rozhodnutí (viz str. 24-43) podrobně popsal průběh hry na jednotlivých THZ: typu Futura, typu Explorer, typu Voyager a typu Expressio, a dále přítomnosti prvku náhody (okolnosti hráči neznámé, kterou on sám nemůže ovlivnit, ale zároveň, která má vliv na výhru či prohru), a to z pohledu, jak se tato jeví průměrnému hráči, tj. z pohledu osoby bez odborných znalostí. Definování jednotlivých pojmů („prvek náhody“ a „běžný hráč“) není nutné, když stačí, aby správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně popsaly, v čem prvek náhody spočíval, a jak se jednotlivé THZ projevovaly navenek. CÚ uvedenému dostal, přičemž s jeho argumentací žalovaný vyslovil souhlas. Krajský soud popisům porozuměl a ztotožnil se se závěry CÚ, a proto si dovoluje na ně plně odkázat, když odpovídají videozáznamům z předmětných kontrolních her i záznamům zachycujícím popis kontrolních her, jež jsou součástí správního spisu. Navíc žalobkyně jednotlivá konkrétní zjištění uvedená v rámci popisu kontrolních her nezpochybňovala,

obecně bez dalšího uvedla, že žalovaný neprokázal, že by některé z THZ fungovalo na principu náhody.

32. Uvedla-li dále žalobkyně, že existují pochybnosti ohledně toho, jak dlouho by trvalo vyhledání aktuální kombinace u THZ, není tomu tak, neboť CÚ u THZ typu Explorer (viz str. 33-34 rozhodnutí CÚ) a typu Expressio (viz str. 39-41 rozhodnutí CÚ) dovodil, kolik by trvalo hráči vyhledání aktuální kombinace. U ostatních typů THZ (Futura – str. 23-30 rozhodnutí CÚ a Voyager – str. 35-36 rozhodnutí CÚ) nebyla možnost vyhledání aktuální kombinace zjištěna, tudíž neexistuje. Žádné pochybnosti zde krajský soud neshledal.
33. K otázce posouzení prvku náhody odkazuje krajský soud také na závěry rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, podle kterého „*pro posouzení přítomnosti prvku náhody je [...] rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru.*“ Přestože se citovaný judikát vztahuje k předešlé právní úpravě, tj. zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, je aplikovatelný též na posuzovaný případ, jelikož požadavek existence procesu nahodilosti zůstal zachován i ve stávající právní úpravě (shodně s rozsudkem NSS ze dne 21. 4. 2023, č. j. 5 As 210/2021-51). Není tedy nutné detailně analyzovat THZ, nýbrž posoudit, jak se průběh hry jeví průměrnému (běžnému) hráči, což jsou správní orgány schopny i bez odborné pomoci (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2024, č. j. 61 A 5/2023-44).
34. Požadavek na vypracování znaleckého posudku tudíž shledal soud nedůvodným a tento důkazní návrh zamítl.

D) Závěr a náklady řízení

35. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost ještě dodává, že námitka nevyžádání pracovních smluv a absence zjišťování skutečného vlastníka THZ byly uplatněny až při jednání soudu, a tudíž opožděně.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 3. června 2025

JUDr. Michal Jantoš
předseda senátu

v zast. Mgr. Barbora Berková v. r.
pověřená členka senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

